

HỒI 615

Thu Mãi Nhân Tâm

Từ Tử Lăng quay về Tư Đồ phủ, gặp lúc Trì Sanh Xuân đến thăm, Nhậm Tuấn và Lôi Cửu Chỉ tiếp chuyện với Trì Sanh Xuân, riêng Khấu Trọng lại ngẩn ngơ ngồi ở hậu đường. Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh gã, lấy làm kỳ lạ hỏi: “Ngươi nghĩ gì mà ngẩn người ra vậy?”

Khấu Trọng đáp: “Ta đang nghĩ về Bất Tử ấn pháp của Thạch Chi Hiền, có khả năng Trường Sinh Quyết của bọn ta chính là khắc tinh của lão. Sau khi xâm nhập vào kinh mạch của lão, nếu bọn ta không chế được đao khí, lão chỉ còn nước liều mạng mà thôi.”

Điểm lợi hại nhất của Bất Tử ấn pháp chính là “Hóa Tử Thành Sinh”, nếu không chế không cho Thạch Chi Hiền thực hiện việc chuyển hóa, thì uy lực của Bất Tử ấn pháp sẽ giảm đi rất nhiều.

Từ Tử Lăng than: “Chỉ hận là bọn ta căn bản vốn không tìm ra cơ hội, ngươi đã chứng kiến Bất Tử Áo của hắn rồi! Quả thật là khiến người ta công thì không được, thủ lại không xong.”

Khấu Trọng nói: “Bởi thế nên bọn ta mới phải nhờ đến Thiên Ma Trường của Loan mỹ nhân để đối phó với Bất Tử Áo của lão, còn chúng ta dùng phương pháp liên kết chân khí để khắc chế Bất Tử ấn pháp. Tối nay hay tối mai?”

Từ Tử Lăng nói: “Việc không nên chậm trễ, vậy tối nay đi.”

Khấu Trọng hỏi: “Nếu như bọn ta không thể giết chết Thạch Chi Hiền, hậu quả sẽ thế nào?”

Từ Tử Lăng cười khổ: “Ta thực không dám nghĩ đến! Việc đó cũng có khả năng xảy ra lắm, không phải lúc nào trời cũng chiều lòng bọn ta cả đâu.”

Khấu Trọng nói: “Kế sách giết họ Thạch của bọn ta chỉ có thể dùng được một lần, nếu như để hắn thoát được, sau này sẽ thật sự khó mà sống nổi.”

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này không nên nghĩ nhiều, chỉ cần quyết tâm hết sức mà làm, thành bại đành phó thác cho số mệnh mà thôi. Có điều Nhậm Tuấn, Lôi đại ca và Tống nhị ca

hôm nay bắt buộc phải ra đi, ta và người làm như cũng đi theo họ, sau đó theo mật đạo âm thầm quay lại.”

Khấu Trọng nói: “Còn Tiểu Hầu thì tính sao đây? Nếu Thạch Chi Hiền không chết, không chừng lão sẽ tàn sát đồ đệ của lão để trút giận đó.”

Từ Tử Lăng nói: “Bọn ta đã cố gắng khuyên hãn ly khai, nhưng hãn dứt khoát không nghe theo. Ta có một cảm tưởng kỳ quái là Thạch Chi Hiền sẽ không giết chết Tiểu Hầu đâu, trừ khi lão biết chắc Dương Hư Ngạn không có dị tâm. Thạch Chi Hiền nhất định không phải là người làm theo cảm tính đâu, lão sẽ nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: không có hậu nhân kế thừa. Ta lại lo cho Trần Phủ kia.”

Khấu Trọng nói: “Về vấn đề này ta hiểu Thạch Chi Hiền hơn người, nếu Thạch Chi Hiền đợi bọn ta rời khỏi Trường An mới thông báo cho Doãn Tổ Văn biết Tư Đồ Phúc Vinh là người của chúng ta giả dạng, Doãn Tổ Văn sẽ nghĩ thế nào về lão? Cứ cho là Doãn Tổ Văn không nghi ngờ Thạch Chi Hiền đang che giấu chuyện này, Trần Phủ trong mắt của Thạch Chi Hiền chẳng qua là thứ tép riu, căn bản không đáng cho lão để mắt tới.”

Từ Tử Lăng gật đầu tán thành, Khấu Trọng phân tích quả thật rất chu đáo và tinh tế.

Khấu Trọng nói: “Tình hình bên mỹ nhân Trường chủ thế nào rồi?”

Từ Tử Lăng kể vắn tắt tình hình, rồi ngập ngừng: “Chúng ta có nên chuyển lời của mỹ nhân Trường chủ tới nhị ca không?”

Khấu Trọng cười đáp: “Làm gì mà mặt như đưa đám vậy, cái chính là trái tim của mỹ nhân Trường chủ vẫn luôn hướng về Tống nhị gia của chúng ta. Mẹ kiếp! Chỉ cần người có thể giúp ta lấy được Giang Đô, ta tin chắc có thể đẩy Lý Thế Dân về lại Quan Trung.”

Từ Tử Lăng cau mày: “Tiểu tử ngươi thật là mỗi lúc một kiêu. Lúc đầu ta nói sẽ giúp ngươi, ngươi có vẻ như không đành lòng, giờ lại chỉ lo ta không chịu giúp.”

Khấu Trọng mỉm cười: “Đây chính là điều mà ta đang khổ tâm suy nghĩ. Con người vốn tham sống sợ chết, Khấu Trọng ta lẽ nào lại là ngoại lệ? Chỉ khi nào Lăng thiếu gia và Phong Hàn quyết cùng ta sát vai chiến đấu, ta mới có lòng tin tạo ra kỳ tích. Tối nay bất luận là có thể làm thịt Thạch Chi Hiền hay không, chúng ta cũng chia nhau ra hành sự. Tiểu đệ lập tức quay về Bành Lương, đem những chiến thuật ta học được ở ngoài biên ải về huấn luyện Thiểu Soái quân, sau khi người hộ tống chuyển tiêu đến Ba Thục rồi quay trở về, lập tức dụng binh tại Giang Đô, lại thêm Dương Công Khanh và lão Bạt, như vậy có thể moi ruột moi gan của Lý Tử Thông ra rồi. Ha ha! Ta đột nhiên tràn đầy ý chí và niềm tin. Ưu thế của ta sẽ là đất

đại mở rộng vô biên, nếu có thể thuận thế thu phục được cả Hải Nam, vành đai duyên hải sẽ phục tùng mệnh lệnh của duy nhất Khấu Trọng ta!”

Từ Tử Lăng nói: “Cuối cùng ngươi đã khôi phục được lòng tự tin rồi!”

Khấu Trọng nói: “Thế lực của Lý Uyên giờ ngày một gia tăng, Lý Nguyên Cát thì có Ma môn đứng sau lưng, Lý Kiến Thành quan hệ mật thiết với Đột Quyết, tuy Lý Thế Dân vô địch trên chiến trường, nhưng về đến Trường An thì cũng chỉ là con dê cho người ta làm thịt. Giờ thì người nghĩ cho thiên hạ thương sinh lại là tiểu đệ đây chứ không phải Sư tiền tử tôn kính của chúng ta nữa rồi. Chính vì nghĩ thấu điểm này, nên ý chí chiến đấu của ta lại càng lên cao. Đây cũng là nguyên nhân khiến Lăng thiếu gia ngươi chịu để mình cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt thiên hạ này, đúng không?”

Từ Tử Lăng đang định trả lời, thì có tiếng bước chân vang lên, vội vàng chuyển đề tài: “Con bà nó, tên Hà Quan không biết là dùng thủ pháp gì khô gì, rõ ràng là tiểu, vậy mà khi mở ra lại biến thành đại, hại ta thua hẫc đến cả trăm lượng bạc.”

Tiếng cười của Trì Sanh Xuân vọng đến: “Hai vị đại ca còn đang nói chuyện đánh bạc? Ta nghe thôi mà cũng ngứa tay rồi.”

Được Lôi Cửu Chỉ dẫn đường, Trì Sanh Xuân bước chân vào phòng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng chửi thầm, nhưng vẫn đứng dậy đón tiếp.

Lôi Cửu Chỉ cố ý cho Trì Sanh Xuân cơ hội, nói: “Ta còn có chút chuyện phải làm, hai người thay ta thăm hỏi Trì lão gia đi.”

Ba người đi vào phòng an tọa, Trì Sanh Xuân làm như là tiếp bạn cũ, thấp giọng: “Ta vừa mới gặp hai vị mà cảm giác như đã thân quen từ lâu, nên không kiêng kỵ gì, nghe nói hai vị vẫn còn chút nợ bạc, có thể cho tiểu đệ góp chút sức mọn giải quyết việc này.”

Khấu Trọng ra vẻ cảm kích, nói: “Trì lão gia quả thật là hảo bằng hữu, chỉ có điều...”

Trì Sanh Xuân biết ý liền vội ngắt lời, nói: “Là bạn bè thì tất nhiên thì phải giúp đỡ nhau, chỗ này là trăm lượng vàng, ta tuyệt nhiên sẽ không cầm lại nó nữa đâu.”

Vừa nói vừa lấy từ trong người ra một túi tiền đặt lên bàn.

Hai người bốn mắt lập tức sáng rực.

Trì Sanh Xuân mỉm cười nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, thể hiện chút lòng thành. Mong hai vị đừng cho rằng Trì Sanh Xuân ta có ý đồ gì khác, cũng không cần tạ ơn gì cả. Hai vị có thể

hỏi bất kỳ người nào ở thành Trường An này, sẽ biết Trì Sanh Xuân ta là người như thế nào?"

Nói xong đứng dậy, ra về sắp ra đi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vàng đứng dậy, một người vội nói: "Ồi, Trì lão gia quá thật khảng khái, chúng ta..."

Trì Sanh Xuân cười nói: "Chúng ta đã là huynh đệ rồi, chỉ có trăm lượng vàng thì có là bao? Đừng nói những lời khách sáo nữa, kẻo làm mất đi giao tình của chúng ta."

Nói xong than: "Đáng tiếc hôm nay hai người phải đi, nếu không nhất định mời hai người đến Lục Phúc chơi bạc một bữa sáng khoái."

Khấu Trọng trong lòng cảm thấy rất buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn cung kính đáp: "Hai chúng ta chỉ là ra đi tạm thời, sau đó phải còn quay lại để phát triển việc chuyển tiền chứ."

Trì Sanh Xuân thừa cơ hỏi: "Đại lão gia không phải vì trốn Tống Khuyết mà đến Trường An sao? Giờ đi khỏi đây không sợ bị uy hiếp đến tính mạng sao?"

Lúc trước, khi Trì Sanh Xuân bước chân vào phòng, Từ Tử Lăng đã nghĩ là nên nói gì, bởi vì "Tư đồ Phúc Vinh" có thể không nói rõ nguyên nhân, nhưng bọn họ không thể không nói."

Từ Tử Lăng Thấp giọng nói: "Chúng ta cho Trì gia biết một chuyện, lần này bọn ta phải vội vã dời đi là vì muốn gặp người của Tống gia. Ôi, uy thế của Tống phiệt ở phương Nam rất lớn, chúng ta nếu muốn phát triển nghiệp vụ ở phương Nam, không thể không nể mặt Tống Khuyết. Vừa may Đại lão gia mới mời được một người nhờ đứng trung gian điều đình, lại đem hậu lễ đến dâng tặng cho Tống Khuyết, có khả năng công việc sẽ tiến hành thuận lợi. Đây là bí mật, Trì lão gia nhất định không được nói cho người khác biết, nếu không ta và Nguyên Dũng vừa bị mất chén cơm, vừa bị Long đầu trị tội nữa."

Trì Sanh Xuân lộ vẻ thoải mái, Khấu Trọng trong lòng reo thầm, đây chính là lý do thích hợp nhất khiến hắn phải lập tức rời khỏi Trường An, cái này gọi là muốn cởi chuông thì phải tìm người buộc chuông.

Khoảng nửa canh giờ nữa thì đến chính Ngọ, Tiêu Vũ đón Tống Sư Đạo quay về. Nhậm Tuấn và Lôi Cửu Chỉ đứng ở phòng ngoài gọi Tiêu Vũ. Tống Sư Đạo đi thẳng vào phòng trong

gặp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Hai người này giờ sốt ruột, vội hỏi Tổng Sư Đạo mọi chuyện đã xảy ra.

Tổng Sư Đạo đón lấy ly trà nóng từ tay Khấu Trọng, cười cười: "Ta phụng thánh chỉ, không thể để lộ tin tức về những gì mà ta đã nhìn thấy."

Khấu Trọng vui mừng: "Đúng là Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ rồi, Lý Uyên làm sao có thể giải thích được hành vi trộm cắp của mình đây?"

Tổng Sư Đạo cười: "Tất nhiên là đã nghĩ ra cách, lão nói đây thật sự là bảo vật lão cất giữ bao lâu nay, đến khi hay tin Trì Sanh Xuân bị mất cắp, mới biết có một bản Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ đang lưu truyền bên ngoài. Lão nghi ngờ không biết bản trong tay là thật hay giả, nên mới nhờ ta kiểm chứng. Việc này liên quan dính líu nhiều người, lão đã lệnh cho ta không thể tiết lộ cho bất kỳ ai, tất nhiên Phúc Vinh gia cũng không ngoại lệ."

Khấu Trọng tỏ vẻ khinh thường: "Đúng là lộng ngôn, hèn gì lão đã đồng ý lập Lý Thế Dân làm Thái tử, ngay sau đó đã vội bội ước nuốt lời. Mẹ kiếp, Nếu như lão không biết bảo họa đang ở trong tay Trì Sanh Xuân, tại sao lại lệnh cho Lưu Văn Tĩnh đi ép Trì Sanh Xuân dâng biểu bức họa?"

Từ Tử Lăng nói: "Lý Uyên gặp nhị ca ở chỗ nào trong cung?"

Tổng Sư Đạo đáp: "Ngay chính điện của hậu cung, các người tốt nhất là từ bỏ ngay ý định trộm bức họa đi, hiện nay các cung điện của Đại Đường rõ ràng là tăng cường phòng bị, Lý Uyên lúc gặp ta bên cạnh luôn có mặt Vi công công, viên thái giám này võ công tuyệt đối không hề thua kém Lý Uyên, chỉ có thể nói là thâm sâu khó lường."

Khấu Trọng nói: "Bộ Tiều Vũ rảnh rồi lắm sao? Tại sao đưa nhị ca về lại chưa chịu đi ngay?"

Tổng Sư Đạo than: "Đây lại là một vấn đề đau đầu nữa, nếu có trách, hãy trách Lôi lão ca. Lý Uyên sau khi biết rõ bảo họa không phải bị Tào Tam tráo đổi thì rất vừa lòng. Lão chẳng hứng thú gì với Phúc Vinh gia chúng ta, nhưng lại hỏi về cầu kỳ của các người, hơn nữa lại còn kêu Tiều Vũ tới mời bọn người nhập cung biểu diễn. Thời gian không còn nhiều, ta phải lập tức giải thích cho bọn người kỹ xảo và quy tắc mã cầu, nếu không các người sẽ mất mặt đó."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy không ổn.

Tổng Sư Đạo nói: "Với thân thủ và mã thuật của hai người thì có lẽ cũng học nhanh thôi. Vấn đề là làm thế nào để không ai nhận ra hai người là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, mà chỉ là Thái Hành Song Kiệt tinh thông về cầu kỹ, điều này đành phải dựa vào hai người mà thôi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cười khổ không nói. Bọn họ ngay cả cây gậy đánh cầu còn không biết là hình thù dài ngắn ra sao, để qua được cửa này sợ còn khó hơn là đối đầu với Thạch Chi Hiền.

Khấu Trọng nói: "Chúng ta sau khi từ Hoàng cung trở về, phải lập tức rời thành."

Tổng Sư Đạo sững sờ nói: "Phải gấp rút đến vậy sao?"

Từ Tử Lăng thấy y không nỡ rời xa Thương Tú Tuần, không khỏi than thầm: "Không ngờ tình duyên của Tổng Sư Đạo lại trắc trở long đong như vậy, với gia thế và tài năng của y, lẽ ra mỹ nữ trong thiên hạ phải chạy theo mới phải, nhưng thực tế thì hoàn toàn trái ngược."

Gã nhẹ nhàng: "Nhị ca không cần phải từ biệt với Thương Trường chủ, đệ vừa mới gặp nàng, đã khuyên nàng đợi khoảng một năm rưỡi, để xem sự tình tiến triển như thế nào, rồi mới quyết định tương lai của nàng cũng như của Phi Mã Mục trường."

Tổng Sư Đạo hồ hững: "Nàng không trách hai người à? Nàng trả lời ra sao?"

Từ Tử Lăng đáp: "Nàng ta dường như không hiểu rõ tình hình, lại còn nói một câu rất lạ, thà lấy trâu lấy chó chứ quyết không chịu lấy Lý Kiến Thành. Thực ra, đệ khuyên nàng quan sát tình hình không phải là có ý đó, chỉ là muốn nàng không bị cuốn vào cuộc nội chiến của Lý phiệt mà thôi."

Khấu Trọng vỗ đùi: "Nàng ta chắc là có ý với Tổng nhị ca rồi, cảm xúc đau thương mất mát đã giúp cho tình cảm của nàng và Tổng Nhị ca phát triển thêm một bước, việc khẳng định không lấy Lý Kiến Thành là thể hiện rõ tâm ý rồi. Nếu không thể lấy nhị ca, nàng ta nguyện cả đời không lấy chồng chứ không chịu lấy người mình không thương yêu."

Từ Tử Lăng muốn tống một quyền vào mặt Khấu Trọng, tuy là gã có ý tốt, nhưng lại phóng đại quá mức. Sự thực thì lời của Thương Tú Tuần là nói với Từ Tử Lăng. Thương Tú Tuần rõ ràng là quý mến Tổng Sư Đạo, nhưng từ trước đến nay vốn xem y như tri kỷ, chỉ có sự kính trọng chứ không phải tình nhân.

Tổng Sư Đạo hơi lộ vẻ đau khổ, khẽ than: "Nếu thời buổi này là thời thái bình thịnh trị thì hay biết mấy."

Rồi y gắng gượng phần chấn tinh thần, tiếp tục: “Chú ý nghe đây, bất kỳ trận đấu nào đều có tinh thần phía sau của nó, đánh mã cầu giống như quyết thắng nơi sa trường, sức mạnh là sức mạnh của tập thể, sức mạnh của một người không có tác dụng.”

Hai người biết là bắt đầu dạy mã cầu, đây vẫn là chuyện lớn trước mắt, nếu không thể hiện được bản lĩnh của cao thủ mã cầu, bọn họ chắc chắn sẽ không sống sót mà ra khỏi Đường cung. Hai người liền lập tức tập trung tinh thần lắng nghe.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lối Thái Hành Song Kiệt, theo Tiều Vũ vào cung, sau khi qua Chu Tước môn, Tiều Vũ giao hai người cho người dưới tiếp đãi, bản thân mình vào Thái Cực cung gặp Lý Uyên.

Hai gã hiểu rằng, với thân phận Thái Hành Song Kiệt thì không có tư cách vào Thái Cực cung. Viên tiểu quan tiếp đãi hai người tên là Liều Nam, tính cách linh hoạt, miệng lưỡi nhanh nhẹn, dẫn bọn họ đi vào Đại Thực điện của Tứ Phương lầu mời dùng bữa.

Khấu Trọng trở về chốn cũ, nhớ lại những ngày huy hoàng dưới thân phận thần y, không khỏi cảm khái. Chẳng trách có nhiều người tranh nhau địa vị, đeo đuổi quyền thế mãi không thôi, chính là vì muốn được trở thành kẻ hô một tiếng trăm người thưa. Dù ngày nay vẫn náo nhiệt như xưa, nhưng chẳng có ai buồn nhìn đến bọn hèn.

Nói chuyện phiếm mấy câu, Liều Nam bắt đầu thăm dò, hỏi liên tiếp mấy câu về đánh mã cầu, về Thái Hành bang. Hai người cẩn thận đối đáp, không dám chậm trễ. Cuối cùng Liều Nam nói khẽ: “Xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, nghe nói hai người lần đầu đến Trường An, đã từng giao thủ với người của Quan Trung kiếm phái trên đường phố, là vì chuyện gì?”

Hai người hiểu ra, Liều Nam là Cẩm vệ quân phụ trách hệ thống tình báo của Đại Đường cung, tất cả những người có thể tiếp cận với Lý Uyên, đều bị điều tra kỹ càng, không để những người bị nghi ngờ lọt lưới.

Khấu Trọng ung dung đáp: “Chỉ là chuyện hiểu lầm giữa hai bên”, rồi thuận miệng bịa ra câu chuyện cho qua.

Liều Nam nói: “Hai vị xin chờ ở đây một lát, ta đi một lát sẽ quay lại.”

Nhìn theo bóng của hắc, Khấu Trọng cười khổ: “Hy vọng hắc không thấy chỗ sơ hở của chúng ta! Nếu hắc nghe được từ Quan Trung kiếm phái một câu chuyện hoàn toàn khác, mà hắc không nghi ngờ mới là lạ đó.”

Ánh mắt của Từ Tử Lăng hướng về phía Hoành Quán quảng trường, bàn của bọn họ ở sát cửa sổ, có thể nhìn rõ phong cảnh tuyệt đẹp của quảng trường và Hoàng cung trong tầm mắt. Một đội cấm vệ khoảng một trăm người đang luyện tập chuẩn bị sẵn cho trận mã cầu, dựng lên hai khán đài quan sát ở hai bên đông tây.

Nghe Khấu Trọng nói, gã cười đáp: “Câu chuyện của ngươi hấp dẫn như thế, câu nào cũng là hư chiêu, nói mà cứ như là không nói, làm sao mà hắc biết được tim đen của ngươi.”

Ánh mắt của Khấu Trọng lướt qua quảng trường, dọc theo hàng loạt cung điện, rồi dừng lại ở mái nhà Thái Cực điện, nơi hùng vĩ nhất của Hoàng cung, bật cười: “Nghĩ cũng đáng cười, lúc tiểu tử ngươi đóng vai Thái Hành Song Kiệt, đâu có ngờ được ngồi đây thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp của Đường cung chẳng? Lát nữa lại còn phải xuống dưới chơi mã cầu, mẹ kiếp!”

Nói rồi quay nhìn Từ Tử Lăng, thấp giọng: “Không biết ngươi có nghĩ đến một vấn đề chưa?”

Từ Tử Lăng thu tầm mắt quay lại, thấy Khấu Trọng thần sắc nghiêm trọng, mới hỏi: “Vấn đề gì?”

Khấu Trọng cúi đầu xuống: “Nếu tối nay chúng ta trừ khử thành công Thạch Chi Hiền, không cần biết mối quan hệ cha con nàng như thế nào, dù ngươi đã báo thù cho mẹ nàng, cuối cùng ngươi vẫn là kẻ giết cha nàng.”

Từ Tử Lăng trần trần nhìn hắc hồi lâu, cười khổ: “Việc này liên quan đến thiên hạ bách tính, tổn thất của cá nhân ta có sá gì? Huống hồ ta từ lâu đã từ bỏ tình cảm đối với Thạch Thanh Tuyền rồi. Ái dà, ngươi đúng là thứ không ra gì, lúc này lại đem chuyện đó ra nói, chúng ta đâu còn lựa chọn nào khác? Cứ xem như Doãn Tổ Văn, Trì Sanh Xuân, Dương Hư Ngạn mấy người xem, nếu bọn chúng mà đắc thế, thì thiên hạ sẽ thành ra thế nào?”

Khấu Trọng lộ vẻ quan tâm: “Ta là vì muốn nghĩ cho ngươi...”

Từ Tử Lăng ngắt lời: “Không cần nói nữa. Lúc ở Long Tuyền ta đã sớm quyết tâm phải giết Thạch Chi Hiền để trừ họa cho thiên hạ. Nếu như ta đoán không lầm, cái chết của Dương Dũng và Dương Kiên ít nhiều đều có liên quan đến Thạch Chi Hiền, nếu không Dương Quảng đã không trọng dụng hắc và Dương Hư Ngạn cũng không căm hận Thạch Chi Hiền đến thế.”

Khấu Trọng gật đầu tán thành: "Chúng ta tuy không rõ năm đó Dương Dũng bị phế và Dương Kiên ốm chết thế nào, nhưng Thạch Chi Hiền không thể nào chối bỏ sự liên quan. So với Dương Kiên, Dương Dũng và Dương Quảng, mối quan hệ của cha con Lý Uyên hiện nay có nhiều điểm khác biệt, nhưng xét về tổng thể thì lại tương đồng. Tất cả là do người của Ma môn khiến cho cha con bất hòa, huynh đệ tương tranh. Cũng may vẫn còn Dương Châu Song Long chúng ta."

Từ Tử Lăng không nín cười nổi: "Đội Dương Châu Song Long chúng ta đánh xong trận mã cầu sắp tới hãy nói đi."

Khấu Trọng nói rất tự tin: "Kỹ thuật của chúng ta là học từ lão Bạt, chỉ riêng chiêu Nhân Mã Như Nhất đã có thể dạy cho Lý Uyên mở to tầm mắt rồi. Tổng nhị ca nói mặc dù chơi cầu bắt nguồn từ Ba Tư qua Thổ Phồn rồi du nhập vào Trung Nguyên, nhưng phát triển thịnh vượng như ngày nay là do Đột Quyết. Chúng ta dùng kỹ thuật của Đột Quyết và thân thủ của bản thân chơi mã cầu, cho dù là lần đầu tham gia thì cũng có thể thể hiện phong thái của bậc cao thủ, đầu cần phải lo lắng. Cứ dùng cục trọng hướng về phía lỗ cầu phát ra ám khí, không phải là được hay sao?"

Ánh mắt Từ Tử Lăng hướng ra Hoàn Quán quảng trường, một đội cấm vệ quân đuổi theo gần ba mươi con ngựa to khỏe đi vào quảng trường, đàn ngựa này thu hút sự chú ý của người khác với những phục trang hết sức hoa lệ, màu sắc rực rỡ, rõ ràng là ngựa dùng cho trận mã cầu.

Hai bên trường đấu ngựa dựng một tấm gỗ rộng độ vài trượng làm giá đỡ, phía dưới có một cái lỗ rộng vài thước, gắn thêm một cái rổ làm bằng lưới, chỉ cần đẩy cầu qua lỗ vào lưới là có thể ghi cầu, góp phần giành chiến thắng.

Sân đấu ngựa được vẽ bằng bột đỏ ở trung tâm Hoàn Quán quảng trường, hình chữ nhật, có những đường giữa và điểm tâm, dài khoảng hai ngàn bước, rộng khoảng một ngàn bước, có thể hình dung ra cảnh cưỡi ngựa chơi cầu trên sân tuyết liệt thế nào. Xung quanh sân đấu còn dựng mười tám lá cờ đỏ, vì Tổng Sư Đạo không hề nhắc đến, nên Khấu Trọng không hiểu mấy lá cờ đó dùng để làm gì.

Khấu Trọng hào hứng: "Nhìn kia, đã thấy không khí của buổi cầu rồi, những trò tiêu khiển của giới quý tộc quả thật không tầm thường!"

Một nhóm mười người làm đội nhạc, cầm trên tay những loại nhạc cụ đồ cổ vũ khác nhau, từ Thái Cực cung đi qua cửa lớn đi ra, xếp hàng chuẩn bị ở phía bắc sân đấu.

Lúc đó Liêu Nam vội vội vàng vàng quay về, nói với hai người: "Thật ngại quá, đã bắt hai vị phải đợi lâu, mời hai vị theo tôi đến trường đấu."

Hai người mừng thầm, biết rằng ít nhất thì đã qua được vòng kiểm tra thân phận rồi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>